

Hulp bij elektrogevoeligheid, wat helpt patiënten?

Voordracht – Leendert Vriens (Stop UMTS)

Werkbijeenkomst: Artsen en elektrogevoeligheid

Kennisplatform 26 september 2013

Bij StopUMTS komen regelmatig mailtjes binnen met verhalen van elektrogevoelige personen, die ervaren hebben dat hun klachten direct samenhangen met de stralingsbelasting. Ik begin met een korte samenvatting van enkele daarvan om de problematiek duidelijk te maken.

1. B., 28 jr, werkte met plezier als rietdakdekker. Na plaatsing van een zendmast in 2007 nabij zijn woning gaat het bergafwaarts met zijn gezondheid. Bezoeken aan de huisarts leveren niets op. De huisarts merkt op dat hij geen diagnose op de mogelijke gevolgen van microgolfstraling mag stellen en dat 'er geen pilletjes tegen straling zijn'.

In zijn mail van nov. 2012 schrijft B. dat hij niet meer werkt, continu oververmoeid is, last heeft van duizeligheid, een opgezette buik, vaak diarree, een knellende band om het hoofd, steken in de hersenen, druk op de borst en hartkloppingen.

2. Het tweede op 26 sept. gepresenteerde verhaal is hier vanwege de privacy, en vanwege het feit dat het verdere verloop onzeker is, momenteel nog niet op StopUMTS gezet.

3. Een gezin, man, vrouw en twee kinderen hebben een normaal leven met werk, vrienden, huisdieren. Maar met de gezondheid gaat het jarenlang bergaf. Ze krijgen ernstige klachten: hoofdpijn, slaapproblemen, duizeligheid, misselijkheid, chronische vermoeidheid, zoem- en pieptonen in de oren en concentratieproblemen. De kinderen hebben een groeiachterstand en leerproblemen. Een medische oorzaak wordt niet gevonden. De man krijgt antidepressiva en wordt naar een psycholoog gestuurd, niets helpt. De kwaliteit van leven neemt ernstig af, zowel wat betreft de gezondheid als sociaal en maatschappelijk.

Bezoek krijgen ze bijna niet meer, want het bezoek wordt misselijk en krijgt duizelingen. De hond van drie jaar krijgt last van stuipen en overlijdt. De kat van vijf jaar overlijdt aan een hartaanval.

Op vakantie voelen ze zich beter.

Na de Zembla-uitzending op 1 juni 2012 'ziek van je mobieltje' wordt het verband gelegd: 14 jaar eerder is op 25 meter van hun huis een zendmast geplaatst en later op 50 meter nog één.

De familie zoekt hulp, bij de huisarts, de GGD, het Antennebureau, de gemeente, maar krijgt overal nul op rekest, want 'de stralingsintensiteit is beneden de wettelijk ingestelde norm'. De GGD meldt dat deze straling niet gevaarlijk is 'want het is nog niet bewezen'. Ze worden overal afgewimpeld, met dooddoeners als: 'dan verhuis je toch'. De familie wordt steeds zieker.

De gemeten stralingsintensiteiten zijn zowel binnen als buiten erg hoog.

Er komt een stralingsarme DECT telefoon en bekabeld internet.

Maar de zendmasten staan er nog en de klachten blijven.

De man is door langdurige ziekte zijn baan kwijtgeraakt en ze worden aan hun lot overgelaten.

4. Een vrouw van begin zeventig is actief, geeft Nederlandse les aan allochtonen, rijdt auto en staat midden in het leven. Ze wordt echter binnen een paar jaar tijd doodziek. Hartkloppingen, tranende ogen, maagdarmklachten, buikloop, en ze kan nog maar voetje voor voetje vooruit. In een winkel zakt ze in elkaar maar op de Eerste Hulp vinden ze niets. Ze wijt haar klachten aan de straling van zendmasten dichtbij haar huis.

Artsen vinden geen oorzaak voor haar klachten. Haar huisarts neemt haar niet serieus als ze zegt dat haar klachten veroorzaakt worden door EMV. Ze kan nergens terecht en krijgt overal te horen dat 'het tussen de oren zit'.

Ze wordt steeds zieker. Op een stralingsvrije plek gaat het beter, maar zodra ze weer thuis is voelt ze zich doodziek. De huisarts maakt haar attent op de 'Levenseindekliniek'. Ze geeft aan niet dood te willen, maar is te ziek om verder te leven.

In een mail van 4 juli jl. aan Stopumts:

'Moet ik als 74-jarige zo eindigen? Is er nog een oplossing mogelijk? Als ik hulp zou hebben ... wat is leven eigenlijk. Ik wil naar de andere kant.'

Ze is kort geleden voor de tweede maal gedwongen opgenomen geweest. Eén van de redenen is dat ze lijdt aan het waanidee dat ze elektrogevoelig is. In Zweden en Oostenrijk wordt elektrogevoeligheid erkend, maar in Nederland is dat volgend de arts en rechter die over de opname beslist hebben een waanidee.

5. Afgelopen zaterdag (21 sept.) kreeg ik een mail van K. Ze schrijft:

"Ik heb geen bestaansrecht.

Ik zit in een klamboe van 1.60 bij 2.30 elke dag in een verdonkerde kamer waar lezen moeilijk is.

Toch gaat de steeds stijgende straling van de tweede mast, WiFi 's in de straat, smartphones en nieuwe DECTs recht door mijn afgeschermd kamer en klamboe heen. De straling geeft me hoofdpijn en maakt me geagiteerd, ik heb bijna een jaar niet goed geslapen. Ik kan niet meer eten en drinken en heb 12 kilo ondergewicht.

Ik heb nu voor de 3e keer euthanasie aangevraagd. Ik heb geen leven, mensen die mijn kamer zien, zeggen: 'dit is mensonwaardig'. Ik weet het, maar wat te doen?

Ik lig elke dag te gillen van de verbrandingspijnen.

Geen bestaansrecht voor mensen met EHS. Ook geen recht op behoud van inkomen voor EHS-ers.

De enige manier om weg te komen is zelfdoding."

6. Er zijn ook verhalen van mensen die in een stralingsarme omgeving wonen, een DECT telefoon installeren en na één of meerdere jaren ernstig ziek worden. Ze ondergaan allerlei onderzoeken, zonder resultaat. Maar nadat ze de stekker uit de DECT halen verdwijnen hun klachten.

Omdat er vrijwel geen goede voorlichting op dit gebied is wordt vaak niet het mogelijk verband gelegd tussen klachten en straling, waardoor de klachten onnodig verergeren. Als patiënten geluk hebben, horen ze iets over de gezondheidsrisico's van straling en kunnen ze iets doen, helaas niet aan zendmasten.

Van artsen is tot nu toe geen hulp te verwachten omdat elektrogevoeligheid niet in de Nederlandse protocollen staat.

Elektrogevoeligen worden aan hun lot overgelaten.

Soms worden ze doorgestuurd naar een psycholoog of psychiater en wordt cognitieve gedragstherapie aangeboden. Uit een recente Finse enquête onder elektrogevoeligen blijkt dat minder dan 3% daar baat bij heeft. Vermindering van de stralingsbelasting werkt bij 76%. Medicijnen, zoals antidepressiva verergeren de klachten.

Er zijn nu in Nederland 1 miljoen mensen met LOK klachten, bij hoeveel daarvan zijn die gedeeltelijk of voornamelijk veroorzaakt door EMV? 300.000 misschien? Wat zijn de zorgkosten van de vele overbodige onderzoeken?

Wat zou helpen?

1. Stoppen met de ontkenning en stigmatisering van elektrogevoeligen.
2. Erkenning van elektrogevoeligheid als handicap, zoals in Zweden sinds 2006.
3. Voorlichting aan artsen, gebruik van het Zweedse en/of Oostenrijkse diagnosetool aanbevelen. Waarom wachten op de Nederlandse, die pas in 2016 klaar is?
4. Voorlichting aan de burgers over het feit dat straling van mobieltjes, zendmasten, WiFi, e.d. bij sommige mensen ernstige lichamelijke klachten kan veroorzaken.
5. Voorlichting over hoe de stralingsbelasting beperkt kan worden: bij voorkeur zoveel mogelijk bedrade apparatuur thuis, of gebruik van Eco-DECTs, Eco-WiFi 's en Eco-babyfoons, die alleen stralen als ze gebruikt worden.

Waarom is voorlichting zo belangrijk?

Omdat elektrogevoeligheid, misschien een hoge uitzondering daargelaten, niet aangeboren is. Elektrogevoeligheid ontstaat na cumulatieve, veelal langdurige overbelasting. Het reduceren van de stralingsbelasting, vooral in eigen huis, zal sterk preventief werken. Op dit moment wordt de stralingsbelasting, met het toenemend dataverkeer, steeds hoger. Te verwachten valt dat een steeds groter aantal Nederlanders stralingsgevoelig wordt en ernstige klachten krijgt.

Tot slot, velen die nu al in ernstige mate elektrogevoelig zijn, dienen geholpen te worden. Stralingsvrije woonruimte in een stralingsarme omgeving zijn daarbij essentieel en financiële steun is veelal ook nodig. Werknemers die op werk ziek geworden zijn door een te hoge EMV belasting dienen in een re-integratietraject niet elke keer weer, twee jaar lang, gedwongen te worden naar de werkplek terug te gaan, terwijl ze daar steeds zieker worden.